

КВІТЕНЬ

1976

Київ

Виходить з січня 1927 р.

№ 7 (977)

Ціна номера 12 коп.

# ПЕРШЕ

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

У деяких колгоспах не дбають про корми для громадського тваринництва. І виходить у них, як в одній частівці співається: «Істи дають дулю з маком, а доїти лізуть з баком».

(Із газет).



— На, Маню!



— Дай, Маню!





— А чому Іваненко не вийшов на роботу?  
— У нього поважна причина: він запив.

## Телеграфне Агентство ПЕРЦЯ

### ПЕРШОНВІТНЄВИЙ ЖАРТ

ВІННИЦЬКА область. (Кор. ТАП). Одного ранку пацієнти Ямпільської районної лікарні прокинулися від крику «Батареї гарячі!» Забувши про свої вирази, щойно видалені апендицити та про інші болячки, всі кинулися до батарей парового опалення. Одне те, що були такі ж холодні, як восени і взимку. Так жартують у лікарні вже четвертий рік підряд — відтоді, як новий корпус став до ладу.

### ВІДКРИТТЯ ПАМ'ЯТНИКА

Як повідомляє наш миколаївський кореспондент, на залізничній станції Трихати Миколаївського району відбулося урочисте відкриття пам'ятника... безгосподарності. За пам'ятник правив великогабаритний трансформатор, що десять років тому прибув на адресу Трипільської електростанції та так і залишився лежати на залізниці просто неба.

### ПОВІДОМЛЕННЯ ЗДОРОВПУНКТУ ТАП

До здоровпункту Телеграфного Агентства Перця звернувся мешканець села Гамаліївни Шосткинського району Сумської області П. Г. Годун. Він розповів про те, як, завдяки маюстрам з Прилуцької тютюнової фабрики (Чернігівщина), кинув палити. П. Г. Годун був затятим курцем і віддавав перевагу сигаретам вищого сорту № 3 «Лайка» вартістю 24 коп. за пачку. Купивши у лютому п'ять пачок улюбленої «Лайки» і відкривши їх, П. Г. Годун виявив усередині сигарети «Новості», які, окрім того, що взагалі випалили в нього очі, ще й коштували значно дешевше — 18 коп. пачка. Цей прикрий фант так розстроїв любителя «Лайки», що він тут же кинув палити, у зв'язку з чим попросив здоровпункт ТАП обнародувати цінний досвід прилуцьких сигаретників у справі відвернення людей од поганої звички.

## Премія за... невиконання



Два місяці підряд колективові залізничного ресторану фатально не щастило: план «не вигорів», а разом з ним, зрозуміло, «не вигоріла» і прогресівка. Наприкінці третього місяця члени колективу з похмурими обличчями зібралися на виробничу нараду.

— Отже, знову плану нема, — безнадійно підсумував директор ресторану Нурі Мукатайович Мукатаєв. — Що будемо робити, друзі мої!

На це напівіронічне запитання ніхто не відповів, і воно, повисівши трохи в повітрі, тихенько вислизнуло в кватирку. Справді, щось робити було вже пізно.

— Ваші міркування, Минно Григорівно! — звернув директор засмучені очі на старшого економіста Ступницьку.

Минна Григорівна виразно розвела руками, і члени колективу остаточно повісили носи, зрозумівши, що й цього разу їм прогресівка не світить.

— Ех!..

Нурі Мукатайович махнув рукою і потягнувся до телефону.

— З'єднайте мене з Глуходідом.

І, почувши знайомий голос шефа, мужньо й відверто ввів його у курс справи.

— І багато до плану недотягуєте! — коротко поцікавився керуючий трестом.

— Та... щось близько десяти тисяч карбованців.

— Ото й тільки! — здивувався шеф. І тут же розпорядився представити йому свої розрахунки на «уточнення» плану в бік зменшення.

— Будь ласка! — зрадів Нурі Мукатайович. — Це ми — зараз...

І закипіла робота. Старший економіст залізничного ресторану станції Миколаїв, вже згадувана тут Минна Григорівна Ступницька, за допомогою старшого економіста Миколаївського міжобласного тресту дорожніх ресторанів Майї Володимирівни Руденко блискавично виконала необхідні арифметичні дії, внаслідок яких план залізничного ресторану, ніби за помахом чарівної палички, зменшився на десять тисяч карбованців, а план іншого ресторану, розташованого на автовокзалі, навпаки, відповідно підскочив на таку ж суму. (На автовокзалі, бачите, складалася така обстановка, що один директор ресторану з роботи звільнився, а іншого ще не призначили. Тож заперечувати проти такого чародійства там, ясна річ, було нікому). А дружний і згуртований колектив Нурі Мукатайовича внаслідок цієї нескладної операції наразі отримав омріяну прогресівку в сумі понад вісімсот карбованців і радісно підняв піністі бокали за здоров'я мудрого керівництва тресту.

— Многії літа!!!

В. ЗОЛОТУХІН,  
В. БОЙКО.

М. Миколаїв



# ОБ'ЄКТИВНИЙ "ПІВНИК"

Минулого року господарники об'єднання «Макіїввугілля» одержали від Донецького територіального управління матеріально-технічного постачання 798 тонн цементу замість потрібних 2437.

5600 вентилів — замість 13100.

90 раковин — замість 878.

190 унітазів — замість 945.

Це — об'єктивний фактор, який різко впливає на строки і якість поточного та капітального ремонту житлового фонду об'єднання. Між іншим, у цей фонд входить значна частина міських і приміських будинків.

Отож мені були близькими й зрозумілими розпач і обурення, з якими розповідали про дані негативні факти директор по кадрах і побуту об'єднання «Макіїввугілля» Володимир Іванович Пархоменко та його заступник Олександр Григорович Масліченко.

Тому я гаряче запевнив їх, що, згідно з діалектикою нашого життя, керівники територіального управління рано чи пізно одержать своє за байдужість і неповороткість.

Та коли, врешті-решт, я заговорив про конкретну мету свого приїзду в славний шахтарський край і знову почув од Володимира Івановича й Олександра Григоровича темпераментні прокльони на адресу того ж таки територіального управління, то довго не міг зрозуміти: який же існує зв'язок між недодаваними об'єднанню унітазами та відсутністю газу в колонках і тепла в батареях парового опалення підвідомчих «Макіїввугілля» будинків.

Це я зрозумів значно пізніше, коли зіткнувся з аналогічними фактами й в інших донецьких організаціях та установах, і особливо — коли почув і там аналогічні прокльони.

А втім, спочатку про факти.

У 1975 році газифікували ряд будинків за адресою: Макіївка, 13 мікрорайон. Роботу проводило будівельно-монтажне управління № 2 тресту «Укргазкомунбуд». Внаслідок тієї роботи в будинку № 22 газу немає й донині, а в будинку № 23-а він є, але...

Але в газовій колонці у квартирі електрослюсаря Арешова немає ручки — так званого «півника», і щоб звідкати газ, господар квартири змушений користуватися корковідкривачем. Та це ще півбіди. Коли газ нарешті запалено і кран у кухні відкрито, гаряча вода з нього чомусь не йде, а натомість зі страшним свистом виривається сама лише пекуча пара.

У квартирі ж шахтаря Чумаченка стоїть така газова плита, що досить тільки торкнутися ручок, як вони розлітаються вусібіч, а полум'я — за умови, що плиту вдається привести до робочого стану, — виривається не з горілок, а десь ізбоку.

Такі ж колонки й такі плити стоять і в інших квартирах.

Крім того, майже всю зиму жителі шістнадцяти чотирисповерхових будинків, які й утворюють мікрорайон, провели у наскрізь промерзлих квартирах, оскільки парове опалення не діяло.

Це — факти, що стосуються об'єднання «Макіїввугілля».

Підемо далі.

Два роки тому були встановлені газові колонки в будинках №№ 121 і 142 по вулиці Кірова в Донецьку. Це вельми складне технічне завдання

виконували ремонтно-будівельні управління №№ 3 і 7 міськрембудтресту. І виконали так, що потім по квартирах шахтарів довго ходили комісії і ретельно складали списки недоробок. Щоправда, на тому й кінчилося. Коли не рахувати, що після комісій квартири обійшли хлопці з ЖЕКу і позабирали усі ручки від колонок — оті самі «півники».

Це вже факти по Донецькому міськжитлоуправлінню.

Пройдемо ще трохи далі, до вулиці Куйбишева № 192, а потім — до 591-го кварталу в районі Київського проспекту. Тут на газифікації трудилася ремонтно-будівельне управління № 1 об'єднання «Донецьквугілля». Трудилося, потім — коли виявилось, що не за тим проектом трудилася, почало усе спочатку. Почало, закінчило, доповіло об'єднанню про повний гаразд і тут же позабрало від усіх колонок ті ж таки «півники»: «Міський газ» не дав дозволу користуватися газовою апаратурою, бо в багатьох квартирах не діяли вентиляційні канали.

І довелося шахтарям варити їжу і гріти воду для різних побутових потреб на електроплитках, при-

мусах та керогазах... А також писати скарги й ходити по інстанціях.

Походив по інстанціях і я.

Ви не уявляєте, шановні читачі, скільки прокльонів на адресу організацій, які не мають до цих фактів аніякісного відношення, довелося мені почути. Скільки називалося об'єктивних факторів, які гальмують, стримують, стоять на заваді й т. д.! Я очманіло крутив головою, силкуючись усвідомити, як і чому впливає нестача білил, цементу, шиферу, ванн і умивальників на газифікацію квартири і нормальну роботу парового опалення.

І нарешті збагнув.

Збагнув, що впливає остільки, оскільки дозволяє відповідальним товаришам прикривати власну безвідповідальність і бездіяльність.

Справді ж бо: і в об'єднанні «Макіїввугілля», і в об'єднанні «Донецьквугілля» є дирекції по кадрах і побуту, керовані Володимиром Івановичем Пархоменком та Іваном Михайловичем Левченком. Їм підпорядковані солідні за штатами управління житлово-комунального господарства, яким, у свою чергу, підлягають численні житлово-комунальні контори. Донецьке міськжитлоуправління, очолюване Євгеном Олексійовичем Макаренком, керує райжитлоуправліннями, а ті — житло-експлуатаційними конторами. Усі вони покликані створювати людям нормальні побутові умови, ретельно стежити за роботою санітарно-технічних служб, суворо контролювати якість ремонтних, газифікаційних та інших робіт, котрі виконують їхні ж підрядчики.

Але, як видно, деяким товаришам не хочеться. Ні створювати, ні стежити, ні контролювати. Їм хочеться спокійно сидіти у своїх затишних кабінетах і обмірковувати шанси рідного «Шахтаря» на призове місце в футбольному чемпіонаті. А те, що сотні шахтарських сімей з їхньої вини мерзли, не мали у своїх сучасних квартирах гарячої води, були позбавлені можливості користуватися газом, у разі чого завжди можна звалити на об'єктивний фактор: недодадані кимось унітази.

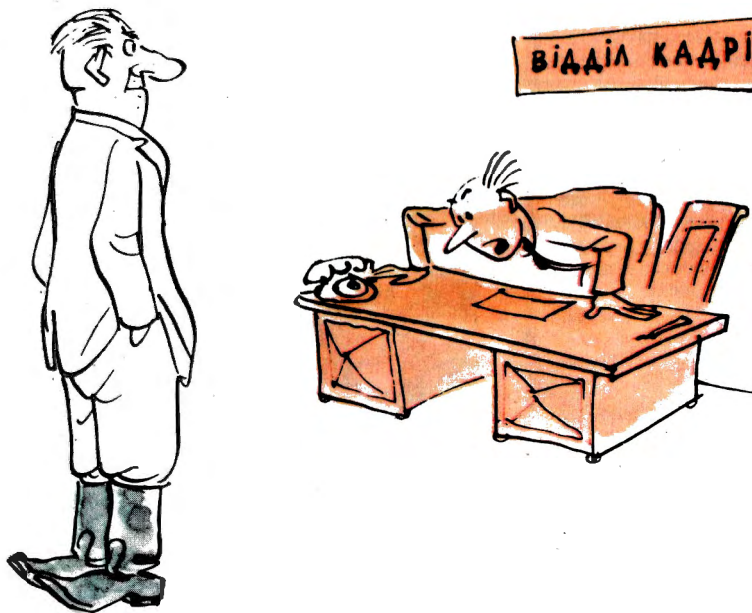
На відсутність «півників» від колонок мені, до речі, ніхто з керівних господарників не скаржився.

Бо ж ясно: «півники» об'єктивним фактором ніяк бути не могли.

Донецька область.

В. ЧЕПІГА.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА



— Я думаю, що ви у нас на заводі надовго не затримаєтесь...





Питання, товариші, нам належить вирішити дуже делікатне: що думати про людину, яка полюбляє розмови тет-а-тет? Звичайно, саме ведення таких розмов ніяких заперечень викликати не може. А от вчинки після них...

Втім, вирішуйте сами.

Заходить одного разу до голови колгоспу імені Шевченка Переяслав-Хмельницького району О. А. Лепехи громадянин, про якого відомо було тільки, що він Олексій Андрійовичу не кум, не сват, не брат і навіть не десята вода на киселі, а працює на далеких сибірських просторах, добуває золото і має непоганий заробіток.

Про що вони гомоніли, невідомо. Але назавтра жителі села Циблів довідалися, що вчорашнього співрозмовника Лепехи треба терміново прийняти в члени колгоспу і не тільки прийняти, а й негайно забезпечити житлом як переселенця.

Щоб ви краще зрозуміли, чому Олексій Андрійович вирішив подбати про невідомого громадянина як про переселенця, подамо коротеньку довідочку про село Циблі. Воно побудоване заново. Там, де були старі Циблі, нині хлопоче Канівське водосховище. Тим, хто жив у Циблях до переселення, на новому місці продавали добротні одно- і двоповерхові котеджі по пільгових цінах і в кредит. А всі інші мали сплачувати вартість будинку відразу і без ніяких пільг.

Новоявленого колгоспника Музиченка Олексій Андрійович уберіг від цих додаткових витрат. Більше того, розмова тет-а-тет, очевидно, відбулася в такій дружній обстановці, що Лепеха поступився Музиченкові будинком по вулиці Леніна, у якому збирався жити сам. Перетягнувши у двоповерховий котедж меблі і дружину, Григорій Музиченко відразу ж наживав п'ятами з колгоспу.

Ви, звичайно, не думаєте, що Олексій Андрійович після такого широкого жесту залишився безпритульним? І правильно, що не думаєте. Уже наступного дня він облюбував будинок № 49 по вулиці Шевченка, і будівельники відразу ж заходилися його реконструювати: потовщили стіни, зробили добрячий підвал і ще багато чого такого, що не робили рядовим колгоспникам. Але новосілля так і не відбулося, бо до кабінету голови колгоспу знову зайшов невідомий громадянин. Переговори тривали кілька годин і завершилися укладенням угоди, згідно з якою власником будинку № 49 по вулиці Шевченка став зубний технік Павловський з Переяслав-Хмельницького. На тих же пільгових умовах, що й Музиченко. Щоправда, Павловського в колгосп не приймали, бо він навідріз відмо-

вився навіть тимчасово залишити свій зубопротезний кабінет у райцентрі.

А сам голова з дружиною-вчителькою перебралися в скромну трикімнатну комунальну квартиру, яка належить райвідділові народної освіти і за яку не треба майже нічого платити, бо жінка як сільський учитель користується спеціальними пільгами.

Заходить якось до голови завгар Халява. Знову відбувається таємничий діалог, після якого Халява бере

в гаражі кілька грузовиків, з каси — 2100 карбованців і рушає у таврійські степи. Там він купує 29 тонн каунів по 10 копійок за кілограм, а продає по сімнадцять. Чистий заробіток становить тисячу карбованців.

Або помітив якось Олексій Андрійович, що члени правління ходять з пісними обличчями, хоч погода на дорі — прекрасна. Треба надихнути людей, вирішив, і викликав касирку:

— Дай тисячу-півтори карбованців. На народні гуляння. Та скажи бух-

галтерові, нехай випише центнера два м'яса на це діло.

Гуляння відбулися. Про їхній справжній розмах сільська громадськість могла лише здогадуватися, спостерігаючи запухлі фізіономії деяких з учасників гулянь.

А одного разу попутним вітром занесло в кабінет Лепехи двох самодіяльних майстрів пензля — Цибенка і Миранову.

— Ми все життя на колесах, — пояснили вони, — несемо в народ мистецтво монументального живопису. Могли б і вам дещо принести.

— Що саме? — подікався Олексій Андрійович.

— Що завгодно, — бадьоро пообіцяв Цибенко. — Можна на молодіжному тему.

— А на сільськогосподарську? — запитав Лепеха. — Наприклад, на тему вирощування качок? Бо наш колгосп спеціалізується на качатині...

— Про що може бути мова! — заспокоїв його Цибенко. — Змалювати велич трудових буднів качатниць — наш свяятий обов'язок. А товаришка Миранова, окрім того, згодна відбити на полотні ще й трудове напруження в Циблях.

— Відбивайте, — погодився голова.

Подвижники за кілька днів створили шість шедеврів. Лише два з них осмілилися почепити на фасаді будинку культури, а решта припадає пилом в комірчині завгоспа. Розрахунки теж велися за закритими дверима.

На згадку про творчу співдружність у бухгалтерії залишився написаний від руки, ніким не завершений договір, за яким художникам начебто віддали тисячу карбованців.

Або заходить до голови виконроб Шуров, дільниця якого дещо в колгоспі будувала. Аудієнція тривала близько години. Після бухгалтерія одержала інструкцію переказати мехколони № 14 24 тисяч карбованців за залишені нею допоміжні споруди та матеріали. А матеріалів тих було від сили тисяч на п'ятнадцять—вісімнадцять.

Так би й залилася доля тих десяти тисяч невідомою, якби не поповзли Циблями чутки, що є в Переяслав-Хмельницькому забудовник, який не відчуває нестачі будматеріалів, бо все йому з мехколони привезли. Почали допитуватися, що ж то за забудовник, і виявилось, що він — рідний син Олексія Андрійовича.

Про такі «або» можна було б розповідати й розповідати. Бо розмови за закритими дверима велися не тільки з приїжджими, а й із своїми. Комірник Мостовий, наприклад, рушив у похід за економію та бережливість і за короткий строк зумів закласти на чорний день 11 тонн гороху, тону кукурудзи, шість центнерів соняшнику, чотири з половиною — комбікормів, майже центнер пшениці.

Пасічник Погорілий зумів примирити колгоспні бджолосім'ї з бджолосім'ями деяких колгоспників, і мед черпали з одних бідонів.

Так от, що ж нам, товариші, залишається думати про О. А. Лепеху, який так любить вирішувати делікатні справи сам-сам? Нам він, правда, сказав:

— Щоб я з цього місця не зійшов, якщо мав колись хоч крапельночку вигоди. Це все від доброти моєї.

Сказав — і на моїх очах спокійнісінько підвісся і пройшовся кабінетом. Підлога під ним навіть не зарипіла.

Та чи можна вважати це доказом?

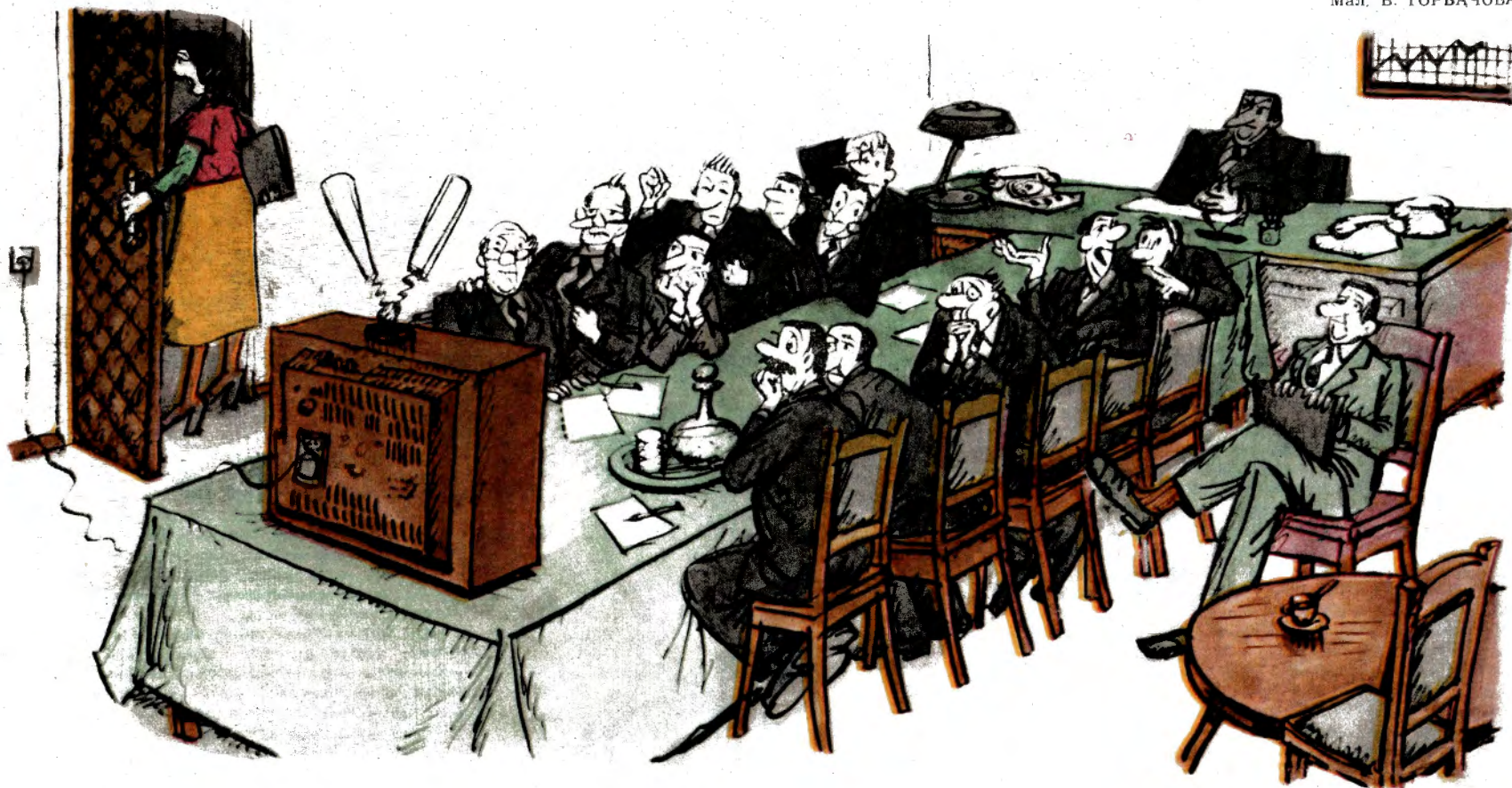
**В. БОНДАРЕНКО,**  
спец. кор. Перця.

Київська область.



— Мабуть, не повірять, що миші з'їли дві тонни покрівельного заліза...





— Народа ще не закінчилася. Залишився один період ...

## КОМІРЕЦЬ ХРИЗАНТЕМИ

(Сценарій кольорового пригодницького фільму хто я зна у скількох серіях)

### Серія перша, найстрашніша

Місяць світить трагічно й приречено, наче останні двадцять копійок у студента перед стипендією.

Поет Василь Гирлига відриває свої замислені очі від вікна, за яким часто падають зірки з неба. — Здається, несе когось, — мимрить він, вслухаючись у короткий дзвінок біля вхідних дверей. — Мабуть, прийшли, нарешті, по автографи...

Знехотя одчиняє двері, і... в груди йому тичеться дуло револьвера.

— Ш-ш! Ні звуку! — хриплять двоє незнайомців, запихаючи Гирлигу в кімнату. — Ми — злодії, бандити, грабіжники. Коротко, сильно й страшно кажучи, давай найдорожче! Інакше — скоротимо тебе на цьому світі і...

Гирлига плететься до письмового стола, в шухляді якого лежить гонорар за останній видрукований вірш у районній газеті.

— Натє, — тихесенько, аби не дратувати бандюг, схлипує він і подає їм гроші.

— Дурень! — стримано лаються страшні незнайомці і запихають три м'яті карбованці та купку мідяків назад у шухляду.

Гирлига заливається слізьми, бреде у спальню і за хвилину, кречучи, виносить на руках сонну Хризантему Демидівну, свою єдину — на дано-му відрізок часу — дружину.

— Ще раз дурень! Пенюк! — знову авічливо лаються грабіжники. — Однеси назад! Не знаємо, хто б наших покрав! Поему давай! Чуєш?!

І бандюга в чорній панчосі на морді приставив револьвера до поетового живота.

— Як-ку поему? — Гирлига продовжує мужньо трясися.



— Останню! Найбільшу! Найвеличнішу! Ту, що нам збирався... Тьху! Ту, з якою ще в жодну редакцію не тикався!

— Бож-же! — піднімає руки Гирлига. — Ви ж мене без ножа ріжете!

— Заріжемо й ножем, — обіцяють бандити, — якщо не оддаси поему. Ну!..

— Але це найкраще, що я створив! І... і... — Гирлига хапається за голову, — це ж єдиний примірник!

— Тому й оддавай.

Убитий горем поет знову плентається до письмового стола, дістає дві товстелезні теки з рукописом поеми «Пуд солі» і віддає їх триклятим злодюгам.

Ті сопуть від задоволення, тиснуть на прощання Гирлизі руку, цілують ручку Хризантемі Демидівні і зникають.

Гирлига ковтає три таблетки валідолу і плаче в комірці нічної сорочки Хризантеми Демидівни.

### Серія друга, така ж страшна, як і перша

У темному скверіку злодюги скидають маски і ділять здобич. Кожному дістається по теці. Потім вони розкривають рукопис, звальюють папір в одну купу й підпалюють.

— Гарно горить, — каже один.

— Папір хороший, — пояснює інший.

— Шеф буде задоволений. Це, мабуть, рік тепер житимемо, як королі.

— Що ж ти, не знаєш Гирлиги? За місяць він намурижить нову графоманську поему. Отож доведеться повторити операцію.

Розвіявши за вітром попіл, грабіжники тричі плюють через ліве плече, і їхні постаті розчиняються у мороці.

За сім хвилин нуль цілих і вісім десятих секунди двоє заходять у будинок з вівіскою і навшпиньки сунуть лунким коридором до кабінету з заяложеною табличкою на дверях. Там вони вмощуються на столах і щасливим сном сплять до самісінького ранку.

Крупним планом — табличка на дверях: «Редактори видавництва З. А. Мучений і П. О. Битий».

(Далі буде те ж саме, що й у перших двох серіях).

Борис КУШНІР.

м. Ужгород.



Дали  
перцю!

Завідуючий колгоспною тваринницькою фермою (село Баранівка на Житомирщині) Шелест П. В. страшенно не злюбив одного бичка. Він йому просто в печінки в'ївся. І ось, щоб не бачити того осоружного бичка і не псувати собі нерви, завідуючий фермою взяв та й продав його. Продав, а гроші в кишеню собі поклав та за щоденними клопатами яюсь і забув у колгоспну касу їх віддати.

А колгоспники ні про того бичка, ні про гроші не забули. Вони написали про це лист Перцеві.

Як повідомив редакцію секретар Новоград-Волинського міськомуні К. П. Федоров, факти підтвердились. За самовільний продаж колгоспного бичка і привласнення грошей Шелеста П. В. виключено з рядів партії. А народний суд засудив його до одного року виправно-трудових робіт.



## ХТО ВАЖЛИВІШИЙ?

В одному із своїх оповідань Михайло Зощенко порушив таке питання: хто важливіший у театрі — актор, режисер чи театральний тесляр. І розповів, як в одному театрі ненароком образили монтера, а той, затаївши в душі образ, перед початком чергової вистави вимкнув електрику — і скандал!

Дуже, до речі, актуальне питання порушив сатирик. У тому вас може переконати історія, що не так давно сталася на Івано-Франківщині, в гірському містечку Яремчі, що й влітку, й узимку приваблює безліч туристів. Вони їдуть сюди поїздами та автобусами, індивідуально та групами, без путівок і з путівками. Вони зупиняються на турбазах, у тому числі й на турбазі одного з київських заводів. До речі, не просто зупиняються, а й ночують там. Природно, в ліжках. А для цього потрібна білизна. Бажано чиста. А для того її треба прати. Періодично. Така загальна схема.

Отож, значить, турбаза здавала прати білизну на Івано-Франківську фабрику хімчистки. Приймала її в Яремчі завідувача приймального пункту Антоніна Яківна Гунчак. Приймала, значить, приймала, аж поки одного разу при видачі не вистачило двадцяти простирادل. Воно, звісно, не така вже трагедія, якщо двадцять туристів пересплять без простирادل, але директор турбази тов. Лебедев про всяк випадок звернувся до директора фабрики тов. Скаворонського: як бути? Той, недовго думаючи, порадив: подавайте, мовляв, до суду на приймальницю, це вона винна. Дізналася про такий недружній акт свого директора Антоніна Яківна і, як зощенківський монтер, затаїла в душі образ. Але чомусь на іншого директора. Одне слово, перестала приймати від турбази білизну. Директор Лебедев і заволав: «Біда!» Ще б пак: туристи мають ось-ось приїхати, а чистої білизни катма.

Зв'язались ми з фабрикою. Т. в. о. директора В. В. Кравцов повідомив, що приймальниця Гунчак, oprіч того, допустила ще цілий ряд грубих порушень, за що їй оголошено догану. А також дано вказівку: білизну з турбази приймати. Отже, туристам, можливо, вдасться переспати на чистих простирадлах. Це тим, що в цю зміну придуть. А як наступним? Важко сказати. Бо хто може передбачити, який настрій буде в Антоніні Яківні. А раптом вона знову за щось образиться?

От тепер і спробуйте сказати, що важливіше в складному туристському господарстві — гори Карпати, вершина Говерла чи, може, приймальниця Гунчак?

К. ОВСІЯЧУК.

### І В МЕТРО...

Як вернувся Левко із міста,  
Кожен кепкував:  
— Левку, хто тебе так міцно  
В лоб поцілував?  
— Це в метро якась безстидна:  
Трісь — і на перон...  
Бач, не ждав я, поки вийдуть,  
Пхався у вагон.  
— Глупоти нещасна жертва,—  
Мовив дід Петро,—  
Били вас таких і в церкві,  
Луплять і в метро.

Іван КОЛІСНИЧЕНКО.

### ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Директор радгоспу «Суха Балка» Доманівського району Миколаївської області Кириченко М. М. мав звичку на всі неполадки в господарстві дивитися крізь пальці. А тому часто він їх просто не помічав. Так, не помітив директор, як приватним особам, котрі взяли відремонтувати інвентар, по фінтихних нарядах виплатили 12 тисяч карбованців. Не бачив і того, як деякі нечесні люди цупили радгоспне добро. Дійшло до такої безгосподарності та безтурботності, що в самій бухгалтерії виникла пожежа. Лист про це надійшов до редакції «Перця».

Як повідомили з районного комітету народного контролю, факти підтвердилися. За недоліки в керівництві радгоспом і відсутність контролю за збереженням соціалістичної власності Кириченка М. М. з посади директора радгоспу знято.

## Вітаємо ювілярів!



Письменницю  
Оксану ІВАНЕНКО.

[З нагоди її першого 70-річчя].



Письменника  
Юрія МОКРІЄВА.

[З нагоди його першого 75-річчя].



Письменника  
Анатолія ШИЯНА.

[З нагоди його першого 70-річчя].

Дружні шаржі А. АРУТЮНЯНЦА.



### БАЙКА

Одного дня в солідній установі  
Звільнилася вакансія Кота.

Почув про те Мурко і мовив:

— Красота!

Ловить мишей — професія моя.

Єдиним кандидатом буду я.—

І він негайно Борсукові-заву

Приніс анкету і свою заяву.

Недбало зав ті папірці узяв

І кандидату строго відказав:

— Ви, може, й Кіт, бо профіль і анфас

Рекомендують непогано вас.

Та ми живем в епоху НТР,

Теорію здають усі тепер.

Назвіть мишей, що є на світі нині,

По-нашому, а потім — по-латині.

Перелічіть, будь ласка, апарати,

Що допоможуть мишу вам спіймати,

І наведіть величину кута,

Тримати під яким повинні ви хвоста.

Мовчить Мурко. Зіщулює, зів'яв...

— Я, — каже, — в цьому ділі ні няв-няв.

Звелить спіймати мишу — я одразу...

— Ну, що ж, — зітхнув Борсук, — в такому разі

Прийняти вас не можемо ніяк.

Ось перед вами був один Хом'як —

Ото мастак! Все відповів на «п'ять».

Йому й посаду мусимо віддати! —

І з того дня в солідній установі

Хом'як працює спецом-мишоловом.

Посаду має, ступінь і звання...

А десь за нього Кіт мишей ганя.

Григорій ЄЛИШЕВИЧ.

с. Велика Чернеччина  
Сумського району  
Сумської області.

## КЛУБ губителів природи

## НОВІ ІМЕНА

Відбулося чергове засідання Клубу губителів природи.

На порядку дня стояло одне питання:

«Прийом у члени Клубу завідуючого Писарівським відгодівельним пунктом І. К. Балана та директора Кам'янець-Подільського молокозаводу В. Г. Чухрія».

В обговоренні кандидатур узяти участь члени товариства по охороні природи, громадськість Кодимського району Одещини та Кам'янець-Подільського — Хмельниччини. Всі висловилися, що І. К. Балан та В. Г. Чухрій цілком заслуговують стати членами Клубу. Відгодівельний пункт, очолюваний Баланом, отруєв річку Білоч. Приворотський сирцех Кам'янець-Подільського молокозаводу, керований Чухрієм, — отруєв річку Жванчик. І в Білоці, і у Жванчику загинуло все, що могло загинути.

Отже у списку дійсних членів Клубу губителів природи з'явилися нові імена.





# ДОВІДКОВЕ БЮРО

ГУМОРЕСКА

Вистоявши довжелезну чергу, я нарешті добився до віконця з написом «Довідкове бюро».

За столиком сиділи аж дві працівниці.

— Чи є тут готель? — запитав я.

— Немає.

— Може, квартири?..

— Немає.

— Кемпінг?

— Немає.

— А місця відпочинку?

— Немає.

— Пункт прокату наметів?

— Немає.

— Автомайстерня?

— Немає.

— Але ж ресторан є?

— Немає.

— Можна попросити карту оноголиць?..

— Немає.

— Може, поблизу є хоч якийсь притулок для туристів?

— Немає.

Я помітив — поки одна працівниця відповідала мені, інша ретельно щось занотувувала.

— Чи є тут плавальний басейн?

— Немає.

— Пристань?

— Немає.

— Зупинка автобусів?

— Немає.

— Стоянка автомобілів?

— Немає.

— А ошадна каса?

— Немає.

— Може, є парк?

— Немає.

— Кінотеатр?

— Немає.

— Аптека?

— Немає.

— Бензозаправна станція?

— Немає.

— Водогінний кран?

— Немає.

— Хоч який колодязь?..

— Немає.

Нараз та, що писала, скопилась на ноги й загорлала:

— Шістнадцята година! Кінець робочого дня! Перш ніж одіяти, я ще встиг почути:

— Але ж і добре сьогодні працювали! Уявляєш — дали дванадцять тисяч сто вісімдесят довідок.

З польської переклав

Я. СТЕЛЬМАХ.

Шофер, глибоко замислений, стояв на роздоріжжі: куди їхати?

— Заверну, мабуть, у чайну, — після деяких роздумів вирішив він. І не помилився. У чайній надбав таких же, як і сам, водіїв молоковозів. Вони теж уже побували в Молочанську і, роздрані, поверталися звідти: тамтешній молочноконсервний комбінат відмовлявся прийняти від них молоко, радив його везти на сусідні підприємства.

— Керівникам цього комбінату не до нас, — розтлумачував один з найбільш обізнаних автомобілістів. — У них там щось горить...

Як згодом стало відомо, загорілося в бухгалтерії підприємства. Коли закінчився місяць, бухгалтери підвели баланс і раптом виявили, що баланс їх підвів: він незаперечно свідчив, що виробничий план не виконується і, виходить, на преміальні розраховувати не доводиться. Щоб одержати їх, колектив підприємства повинен був здати готової продукції не менш ніж на 90 тисяч карбованців.

— А де її взяти, оту готову продукцію? — енергійно допитувалася Ганна Степанівна Терновська — директор комбінату.

Оскільки бухгалтерія нічого путнього їй поради не могла, Ганна Степанівна мобілізувала всіх цехових інженерно-технічних працівників. Однак і ті безпорадно розводили руками. Воно, правда, й не дивно: стільки продукції, скільки не вистачало для виконання плану, можна було виготовити за чотири доби, та й то при нормальній роботі котельні. А тут залишилися якісь лічені години.

«Вчити і вчити вас треба, молокососів!» — в думках вилаялася Г. С. Терновська. І викликала до себе Михайла Григоровича Сосніна.

Колись, замолоду, Михайло Григорович відвідував гурток «Умілі руки». У зрілому віці, коли він обійняв посаду завідуючого плановим відділом Молочанського молочноконсервного комбінату, це йому пригодилося. Після деяких випробувань директор комбінату Г. С. Терновська твердо переконалася, що це — здібний працівник. Здібний до всього!

Михайло Григорович цілком і повністю виправ-

## УМІЛІ РУЧКИ



дав найкращі сподівання свого директора. Він набрався духу і за якусь хвилину виготовив стільки консервованого молока, скільки не встиг дати цілий колектив. І зовсім не потрібна йому була ні котельня, ні будь-яка інша машинерія. Все зробив власноручно — тобто власною авторучкою.

Кажуть, що після цього Ганна Степанівна запропонувала йому стати керівником гуртка «Умілі руки», але Михайло Григорович від цієї посади скромно відмовився: не до того, є ще й інші діла...

Не раз прислужившись директорові, Михайло Григорович, однак, нічого путнього одіяти не

зміг, коли Ганна Степанівна якось його попросила «розшити» ще й вузьке місце з вершками.

Для вершків у завідуючого плановим відділом таланту не вистачило.

З тими вершками, як дотепно жартує сама Ганна Степанівна, — хоч сядь та й плач, хоч стоячи реви. Ні сну, ні спокою їй нема від отих бісових вершків. Тільки їх приймеш від молокоздавачів, тільки зважиш, зміряєш, перевіриш на жирність, тільки подумаєш, як їх з найкращим зиском переробити, а вже, гляди, вони бродити починають.

Що ти з нею поробиш, з такою вередливою синровиною?!

Робити доводиться масло. Воно, правда, у таких випадках виходить не дуже приємне на смак. Покупець — той, звісно, це не завжди помічає. Тим паче, що в магазині він масла на смак не пробує. А от товарознавці — ті тобі нерви попускають. Геть усю продукцію, що прибуває з підприємства, вони, звичайно, перепробувати не можуть. Однак вибірково на брачок усе ж таки натрапляють. І тоді, як це законом передбачено, бракороби платять штраф. За минулий рік довелося сплатити понад 100 тисяч карбованців. Спасибі, що хоч не з власної кишені, а з каси підприємства.

Штрафи штрафами, але тільки ними не відбудешся. Доводиться думати ще й про якість продукції.

І Ганна Степанівна придумала, як її підвищити. Почала до вершків підливати нашатирний спирт. Отой, що дають нохати людям, коли вони втрачають свідомість.

Очевидно, цей спирт і відбив у працівників торгівлі охоту принохуватися до продукції Молочанського комбінату. Бо останнім часом вони забракували лише 7 тонн масла.

Ну, звичайно, Ганна Степанівна Терновська радіє з цього небувалого успіху. Вона впевнена, що під її керівництвом діла на комбінаті й далі йтимуть, як по маслу!

Г. БЕЗБОРОДЬКО,  
спец. кор. Перця.

м. Молочанськ  
Запорізької області.

Мал. В. ШИРЯЄВА



— А плугів ми так і не одержали...



# II Ародні УСМІШКИ

## НЕ ГОВОРІЛА

Залишає чоловік дружину і збирає речі. Жінка просить його: — Не покидай мене, Грицю. Я так люблю тебе. Чоловік підняв голову та й каже: — Ти щось ніколи не говорила таною. — Бо ти ж мене ніколи не покидає, — відповіла вона. Надіслала Д. СТЕФАНКО. Каушини Молдавської РСР.

## ПРИБІГЛИ...

Йдуть полем двоє п'яних. Дивляться, аж недалеко від них скрита соломка. Один п'яний взяв сірник та й запалив скрту. Люди, як побачили, попрібігали гасити вогонь. П'яний стояв, дивився, а тоді й каже: — Бачиш, Петре, як запалили, то іншому, а як погрітися, — то всі біжать. Надіслав Б. ВАСЮТА. м. Броди Львівської області.

## НЕ РОЗУМІЮ

Прібігає Андрійно додому та й до мами: — Мамо, дай мені всі цукерки, які є. Чому усі? Залиши кілька на завтра! — відказує вона. — Але ж учителька нам сьогодні казала: «Ніколи не відкладай на завтра того, що можна зробити сьогодні»... Надіслала Г. ГАНУЩАК. с. Червоне Монастирського району Тернопільської області.

## КМІТЛИВИЙ СОЛДАТ

У старі часи солдат повертався з армії. Його застала ніч у глухому селі. Він попросився на ніч до однієї баби. Вранці баба, збираючись на поле, сказала: — Отам в печі стоїть борщ, поїж його та й годі. Виспавшись, солдат встав, поїв борщ. Але що ж то для нього один борщ. Ще щось з'їв би. Коли дивиться в піч, а там у самому кутку в манітрі лежить засмажений гусак. Він зрадів і з'їв його усього. Вернувшись баба з поля і питає: — Ну, як борщ, сподобався? На це солдат відповів: — Борщ дуже смачний, а «годі» ще смачніше. Надіслав П. РОЗУМОВ. м. Васильків Київської області.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА



— Цей будинок ми оформимо, як філіал Пізанської башти.

## НЕСПОДІВАНІ ДУМКИ

- На швейній фабриці крик моди виявився гласом волаючого в пустелі.
- Зуби мудрості гарні тим, що їхньої відсутності ніхто не помічає.
- Виносила з фабрики туфлі 35—36 розміру, а жила на широку ногу.
- За щучим велінням браконьєри не переводяться.
- Немає таких штатів, які неможливо роздути.

- Не кидайте слів на вітер — будь ласка, ідіть до мікрофона.
- Будьте завжди прямими. Тоді іншим буде легше вас обходити.
- Вуха даються людині, щоб відкривати очі.
- Як багато бажаючих нести тяжкий тягар слави!
- Погано сміється той підлеглий, який над жартами керівника сміється останнім.

Геннадій КОСТОВЕЦЬКИЙ, Олег ПОПОВ. Олег СЕІН.

## Дали перцю!

Енергійним, діяльним, винахідливим працівником зарекомендував себе начальник Новосанжарського міжколгоспного шляхово-будівельного управління Полтавської області Шинкаренко А. І. Ці якості найкраще проявилися, коли він споруджував власний будинок. І цеглу, і шифер, і труби, і лісоматеріали — все це Шинкаренко міг узяти (коли за гроші, а коли й без оплати) у своєму-таки управлінні. Умів він і транспорт, і навіть людей доцільно використати на тому будівництві. Про таку бурхливу діяльність начальника надійшов лист Перцеві. Як повідомив редакції голова Полтавського обласного комітету народного контролю тов. Борисов, фанти підтвердились. За зловживання своїм службовим становищем Шинкаренко з роботи знято. Новосанжарський райком КП України оголосив йому сувору догану з занесенням до облікової картки.

# МАЛА Студентська Енциклопедія

(Продовження. Початок у № 20, 22, 23 за 1975 р.)

## БІБЛІОТЕКА

Незважаючи на те, що «бібліотека» — слово давньогрецьке, перші книгозбирання виникли в стародавньому Китаї й ще стародавньому Єгипті.

Уявляете, як було важко китайцям та єгиптянам користуватися своїми рукописними скарбами, не знаючи їхньої майбутньої елліністичної назви! Зрозуміло, їм не залишалося нічого іншого, як вигадати для бібліотек свої найменування.

Зате нині слово «бібліотека» відоме й зрозуміле усім (навіть тим, хто до бібліотеки зрідка не заходить). На відміну від спеціалізованої бібліотеки (дитячої, медичної, технічної, історичної тощо), сучасне вузівське книгозбирання завжди універсальне. При бажанні тут можна знайти все: від магістерської дисертації (захист відбувся в червні 1978 року) і аж до новітніх видань «Єврика» та «Моди сезону 1978».

Особливою популярністю інститутська (університетська) бібліотека користується на початку семестру: студентство поспішає взяти рекомендовані педагогами підручники, посібники, словники і довідники. Та з іще більшим ентузіазмом воно повертає до бібліотеки вищезгадані підручники, посібники, словники й довідники в кінці учебного року! Бо, крім усього іншого, довідка з бібліотеки — обов'язкова умова отримання літньої стипендії.

Головні європейські книгозбирання виникли в монастирях. І це, мабуть, одна з причин того, що бібліотеки й сьогодні — найтихіше й найзатишніше місце в усьому університеті. Навіть галасливі випускники стоять у черзі за книгами задумливо й спокійно, бо навіть урочисто. Майже так, як стоять перед дверима кабінету декана.

Бо якщо вуз — храм науки, то вузівська бібліотека — храм у цьому храмі.

## БІБЛІОТЕКАР

Праця в нетрях вузівської бібліотеки під силу лише самовідданому й відчайдушному універсалові. Особливо, якщо ви — працівник університетського книгозбирання. Бібліотекар університету має гармонійно сполучати в собі якості акробата-еквілібриста, лощмана, вантажника та електронно-обчислювальної машини. Оскільки зобов'язаний уміти:

- 1) Легко перепорхувати з драбинки на драбинку, відшукуючи потрібну книжку на багатопверхових полицях сумнівної міцності.
- 2) Вільно орієнтуватися в лабіринтах книгозбирання (не орієнтуючись компасом і картою зоряного неба).
- 3) Легко підіймати однією рукою 10—15 томів Великого Енциклопедичного Словника.
- 4) Безпомилково і блискуче відшукувати серед тисяч видань єдине потрібне в даний момент (у діапазоні від «Підручника якутської мови» до «Мезонних атомів та ядерної структури»).

Цілком закономірно, що такою складною й різноманітною діяльністю займаються, як правило, представники кращої половини людства.

## БІБЛІОТЕЧНИЙ АБОНЕМЕНТ

Ці складені удвоє аркуші картонової відзначаються один від одного, як і люди, — переважно внутрішнім змістом.

Слово «абонемент» — французького походження, і в усіх країнах однаково символізує ваше право користуватися книгами даної бібліотеки. Але право це читачі використовують неоднаково. Тому бібліотечні абонементи часто служать красномовними ілюстраціями до відомого чеховського оповідання «Товстий і тонкий».

Приміром, тоненький абонемент одного студента-медика містить такі записи:

1-й курс — «Анатомія», «Фізика», «Органічна хімія», «Диверсанта буде знешкоджено».

2-й курс — «Статут гарнізонної служби», «Диверсанта буде знешкоджено».

3-й курс — «Диверсанта буде знешкоджено».

4-й курс — за втрату книги «Диверсанта буде знешкоджено» позбавлений права користуватися бібліотекою.

Коротше кажучи, покажи мені свій бібліотечний абонемент, і я скажу тобі, хто ти.

## БУФЕТ (СТУДЕНТСЬКИЙ)

Вузівський буфет (в оптимальному варіанті — їдальня) — це місце, де зближуються інтереси представників найрізноманітніших спеціальностей і різних факультетів. І фізики, і філологи, і біологи, і кібернетики, і математики, і хіміки, і геологи — усі йдуть сюди з єдиною метою: поїсти! А якщо висловитись академічно, — щоб ввести у свої віддані науці організми чергову порцію жирів, білків та вуглеводів.

Буфет — матеріальний базис вищого учебного закладу. Без нього, можливо, не відбулися б деякі епохальні відкриття. Бо, як відомо, матерія первинна, а свідомість лише вторинна...

Тому від якості (або хоча б наявності!) традиційного шніцеля чи пірижка з капустою часом залежить доля науково-технічної революції на якому-небудь факультеті. Не говорячи вже про результати найближчої екзаменаційної сесії. Тому дуже бажано, щоб навіть наприкінці робочого дня у меню, крім слів «директор» і «калькулятор», залишалося б іще декілька трохи більш поживних страв.

З іншого ж боку, занадто захоплюватися буфетом теж небезпечно. Це стосується студентів, які просиджують тут не тільки всі перерви, а й частину лекційного часу. Що ж, їм варто засвоїти істини: не кожний, хто регулярно встигає до відкриття буфету, встигає зробити й наукове відкриття.

Юрій ШАНІН.

(Далі буде).

## СУД ПІД КАШПЕРІВКОЮ (Майже за Глібовим)

Кашперівський цукрозавод Тетіївського району Київської області систематично сидить в річці Росьма і Рось агресивні стони (жомокислі), отруює все живе у цих водонамах.

(З листів до редакції).

Мал. В. ГЛИВЕНКА



— Гадаю, страшнішої кари для цієї пройдисвітки не придумати.

# ДЕ,ЩО,КОЛИ НЕ ВІДБУЛОСЯ...

...ВІДКРИТТЯ НОВОГО МАГАЗИНУ в селі Степанівці Великобагачанського району Полтавської області. Бо, коли закладався його фундамент, Степанівка була центром колгоспу «Комунар». А як збудували половину магазину — центр колгоспу перемістився в сусіднє село. Туди ж чомусь перемістилася й цегла, яку ще минулої весни привезли для спорудження цього торговельного закладу.

...ПЕРШИЙ РЕПС автобуса, що його кілька місяців тому придбав колгосп імені Мічуріна Менського району на Чернігівщині, щоб возити школярів до школи. Отож школярі й досі чимчикують до школи пішки, бо дядям з республіканської бази «Укрспільгосптехніки» все ніколи вислати колгоспові прийнятно-здавального акта. А без цього папірця автобус і метра проїхати не може — автоінспекція не дозволяє.

...ВЕЧЕРЯ у мешканця села Власівки Світловодського району на Кіровоградщині В. Ф. Загоїла. Бо в хлібині з Павлівської пекарні, яку того вечора купив мешканець, була запечена хустка.

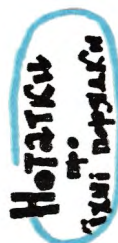
Оскільки працівники пекарні забули прикласти до цієї хлібини інструкцію — як саме треба вживати хліб з хустками, В. Ф. Загоїло вирішив про всяк випадок вечерю відкласти.

Мал. Н. КОГАН



Без слів.





«Опануйте надійні професії!» — закликає оголошення в одній із газет ФРН.

На такі професії, як, скажімо, слюсар, вантажник, рахівник, тепер, виявляється, не можна покладати надій — нема на них попиту. Як, до речі, і на ряд інших.

Найнадійнішим сьогодні у ФРН вважається уміння передавати думки на відстані «просто так», чорна магія, а також радяннологія, або, просто кажучи, антирадянщина та антикомунізм.

Вони, зауважимо, мають ще й ту перевагу, що тут і вчитися не треба — аби тільки брехати умів. А в брехні, зокрема антирадянській, на Заході, як відомо, і досі дехто потребує відчувати.

В одному лише Нью-Йорку протягом минулого року було продано майже п'ять тонн героїну. Це — не враховуючи кокаїну, маріхуани, гашишу, ЛСД і метадону. Один кілограм героїну приносить продавцеві близько 500000 доларів, а загалом жителі Нью-Йорка і покупці з інших міст витратили за рік на наркотики майже три мільярди доларів. Отже, у торговців наркотиками вистачає і на хабарі поліції.

І ще одна цифра: за минулий рік від наркотиків загинуло в Нью-Йорку близько тисячі чоловік, переважно юнаків.

Так що похоронним закладам теж дещо од цього бізнесу перепадає.



## НАУКА В ЛІС НЕ ВЕДЕ

Канадський режисер Мак Дональд зняв фільм, у якому докладно показувалося пограбування банку. Щойно картина вийшла на екран, як точнісінько у такий спосіб пограбували касу місцевого кінотовариства, яке очолює сам Мак Дональд. Це вже не перший випадок у західному світі, коли грабіжники користуються «сценаріями» ходами кіно, фантазією письменників — авторів численних книжок про всілякі насильства.



## СОБАЧІ ПОХОРОНИ

У місті Лос-Анджелесі здавна існує фірма, яка організовує похорон собак, котів та інших тварин. Клієнтів фірма має вдоволь, та все ж хочеться залучити їх ще більше. Тепер там відкрилося нове відділення, яке береться влаштовувати пишні похорони золотих рибок. За 50 доларів можна замовити мініатюрну труну і привезти «небійчицю» у спеціальному катафалку на цвинтар. За гроші фірма береться й належно упорядкувати могилу, висадити квіти, навіть зробити пам'ятник.



## МОЛИТВИ НЕ ДОПОМОГЛИ

Буддійський храм у Сойї (Японія) славився тим, що молитви в ньому захищали від пожеж. Та храм цей згорів, і віруючі надіються відтепер тільки на пожежну охорону.



## ПОЛІЦЕЙСЬКИЙ ЧИ ГАНГСТЕР?

Брюссельські (Бельгія) поліцейські були вражені, дізнавшись, що їхній колега, 25-річний Еміль Бекман, виявився тим злочинцем, якого близько року розшукувала поліція. За цей час він пограбував кілька банків і ювелірних магазинів. Робив він це від 15-ої години 15 хвилини до 15-ої години 30 хвилини, а з 16 години заступав на службу і починав активно розшукувати «злочинця».



## ЦІНА ПОСАДИ ШЕРИФА

Члени однієї гангстерської банди запропонували меру міста Ньюарк 15 тисяч доларів хабара за пост шерифа. Мер відмовився, пояснивши, що «за цю посаду інші пропонували йому значно більше».



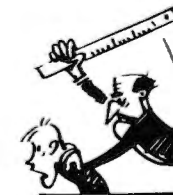
## УНІВЕРСИТЕТСЬКІ ДИПЛОМИ — ДЖЕРЕЛО ПРИБУТКІВ

Якщо вірити газеті «Вашингтон пост», у США щороку видають сто тисяч університетських дипломів особам, які ніколи не відвідували навчальних закладів. Зате згадані особи внесли до кас університетів великі суми. Вісімдесят університетів США таким чином поправляють свої фінансові справи.



## ЩАСТЯ З РОЗУМУ

Шведське радіо оголосило «конкурс ерудитів». У ньому взяли участь студенти, викладачі та науковці. Переможцем вийшов Гункар Андерсон, який відповів майже на всі запитання, виконав багато складних вправ і набрав найбільшу кількість балів. Коли Андерсону вручили нагороду, він заявив: «Я дуже радий і сподіваюсь, що тепер знайду, нарешті, роботу, яку марно шукаю вже кілька років».



## ЗАМКНЕТО КОЛО

Вже понад два роки 60-літній американець Честер Конарський мешкає з дружиною в старому автомобілі без мотора, що стоїть на околиці Бронкса. Раніше подружжя наймало кімнату, але старих виселили, бо вони не мали чим платити за неї. Після того, як Конарські переїхали у нове «приміщення», вони звернулися до місцевих властей з проханням про пенсію. Їм відмовили на цілком «законній» підставі: подружжя не має постійної адреси.



## ЗНАЙОМСТВО ПО-ІТАЛІЙСЬКОМУ

Один погляд чарівних очей коштував італійському водієві Константину Ізола його вантажу. Він зупинився на дорозі, щоб узяти в кабінку вродливу дівчину, яка знаком попросила підвезти її. І раптом дівчина вихопила з сумочки пістолет... Потім із двома спільницями вона украла машину разом із вантажем шоколаду вартістю 22000 доларів.

У цій історії немає нічого виняткового: тільки за минулий рік на дорогах Італії викрадали по 700 вантажних машин щомісяця.



## ХУДОЖНЄ ПОРІВНЯННЯ

Звіт про похорон популярного лікаря у місті Бріджпорт (штат Техас, США): «Похоронна процесія розтяглася на цілий кілометр. Такою ж довгою була проповідь священника».

## ПЕРЕКОНЛИВА РЕКЛАМА

У вітрині винного магазину міста Таорміна (Італія) стоїть склянка води з міського водопроводу і мікроскоп. Напис над ним запрошує: «Подивись сюди, перш ніж ти вип'єш воду. Щоб ти після того міг якнайшвидше опритомніти, зайді до нас і випий склянку вина».

## КРАСНОМОВНА ЕПІТАФІЯ

Досить оригінально вшанували жителі одного маленького містечка в Бельгії пам'ять місцевого учителя. На його пам'ятнику було написано: «Його вірне серце і невтомні руки перестали битися».

## ЧЕМПІОН СВІТУ

Альфред Вайс, 43-річний житель Нового Орлеана в США, — найвідоміший «клієнт» міської поліції і суду. Його арештовували вже 820 разів і задержували 421 раз за появ у громадських місцях в нетверезому стані. За кількістю арештів він міцно утримує звання чемпіона світу.

## НЕВИННІ КОЛЕКЦІОНЕРИ

Антоніо Джenezіні був сержантом італійської армії і служив на складі зброї. Протягом короткого часу він продав багато тисяч набоїв, сотні гранат, чимало вибухівки, автоматів, пістолетів, пустив «наліво» навіть ракети типу «повітря — повітря». Спійманий на гарячому, Джenezіні пояснив, що продавав зброю і боєприпаси... колекціонерам. Адже колекціонують люди поштові марки, етикетки, значки, чому ж не можна збирати автомати й гранати! «Секало д'Італія» саме так пояснює справу, вимагаючи виправдання Антоніо Джenezіні. Газета, однак, не пише, що «колекціонерами» виявилися члени неонацистської організації «Італійський соціальний рух». «Секало д'Італія», може, тому й мовчить про цю «деталь», бо є головним рупором неонацистів...





## ГУМОРЕСКА

— О, Мишко! Та не вже це ти? Здоров, чортяко! Скільки літ, скільки зим, як кажуть! Проходь, проходь... Давненько ми з тобою не бачились... Ой, не ступай на цей килим! Він, знаєш, скільки коштує? Сідай... Та не туди! То ж крісло з гедеєрівського гарнітуру! Чотири дні за ним у Москві в черзі стояв. В добрячу копійчку він влетів. Що? Куди сісти? А ми з тобою зараз на кухні примостимось...

От і добре. Тільки ти казлі не дуже торкайся, бо блиск зіпсуєш. Між іншим, по-великому знайомству діставав.

Так де ж ти зараз? Журналіст, кажеш? Пишеш? Пам'ятаю, пам'ятаю, ти ще в школі добрі твори писав, а я в тебе списував. Нічого виходило... А я, бач, не вибився в люди. Простим пожежником працюю. Але, коли відверто, я тобі не заздрю. Бо основне в житті що? Достаток. Щоб ото по самі вінця, та ще й зверху. А різні там духовні матерії — це пусте. Від них лише голова болить, а «Ладу» за них не купиш. Що? За мої дев'яносто карбованців теж на «Ладу» не розгонишся? Так то воно так... Але не забувай, друже, що в мене одна доба робоча, а три — вихідні. І якщо добре покумекати, можна за цей час і дідькові роги скрутити.

Отож я і вирішив перековувати час на дзвінку монету. Тепличку собі побудував, цибульку, огірочки, помідорчики ранні вирощую.

Правда, марудна це справа, я тобі скажу. Тому овочу дай органічних добрив, тому підсип мінеральних, той у ґрунт пересадити, тому пікіровку зроби. За три дні вдома так нав'ергаєшся, що світу білого не ба-

чиш. Добре, що четвертого дня на роботу їти треба. Отам лише й відпочинеш тілом і душею.

Ой, ти холодильника рукою не чіпай, бо ненароком фарбу обдереш! А він, як-не-як, три сотні з гаком коштує.

Так про що це я... Ага. Особливо важко на перших порах було. Сам, може, знаєш: у наш час різні там балки, швелери, цемент, півка на дорозі не валяються. Але в мене хороші друзі є. За добрий могорич вони мені цілу хуру того добра та ще й на додачу димові шашки приперли.

Навіщо шашки мені здались! А заморозки! Висадиш, наприклад, розсаду у відкритий ґрунт, а воно як ушкварить градусів на три нижче нуля, і вся твоя робота собаці під

хвіст. Отоді шашки в самий акурат. Правда, сусідів моєму не повезло. Перестарались хлопці. Замість димових шашок толові втелючили. А воно як шарахнуло! Від теплиці лише мокреньке місце залишилось, а господар контузію скопив. Недочуває тепер трохи. Особливо коли в нього щось просиш.

Не чіпай, будь ласка, вентилів, бо плиту зламаєш! А це ж польська. Останній крик моди, так би мовити.

Так от, за десять останніх років я собі оцей будинок відгрозив, синові кооператив купив, на «Ладі» їжджу, ну, а про всякі гарнітури та інші фіглі-міглі вже й говорити не доводиться. Одне слово, на життя не скажусь. От тільки... Розумієш, донька моя на двійки вчиться. Я вже учительці казав: мовляв, що це

ви так мене конфузите, і живу начебто непогано, і машина своя. А вона мені одне торочить: дитиною треба займатися, допомагати їй. Ніби у мене час є! Та й не моє це діло, а її, вчительки тієї. Мені за допомогу грошей не доплачують.

Ой, що ж це я... Може, ти свіженьких помідорчиків хочеш? Прямом з грядки.

Жінко! Сходи-но, зірви дорогому гостеві помідорчиків! Так... Зараз ми їх... Ага, рівно сімсот п'ятдесят грамів затягнуло. Якраз на три карбованці сімдесят п'ять копійок... Та бери, їж, гроші потім віддаси... Що, не хочеш? Куди ж ти?.. Пішов... І до побачення не сказав, А ще друг називається...

Віктор СЕЛЕЗНЬОВ.

Запорізька область.



Заправляються.

## СОНЦЕ ГРІЄ, ВІТЕР ВІЄ...

Ще в 1973 році керівники шляхово-експлуатаційної дільниці № 711 Житомирського облшляхуправління обіцяли побудувати у селі Михайлівці Володарськ-Волинського району на автобусній зупинці павільйончик, де пасажирки могли б сховатися від негоди. Але й до цього часу його не споруджено.

Мал. В. ГОРБАЧОВА



Без слів.

## КАРИКАТУРИ З НАТУРИ

(Листи коментує художник)

## З НАМИЛЕНИМИ ШИЯМИ...

Буває, що з намиленими шиями повертаються додому жителі міста Макарова (Київщина) з місцевої бані. Бо вода тут тече то лише гаряча, то лише холодна, а то й зовсім перестав текти.

Мал. Й. КОГАНА



— Хлопці, дощ почався! Гайда надвір мило змивати!

## У ТОЯ ВІВТОРОК...

Чотирнадцять разів дзвонили телефоном, шість разів їздили автомашиною представники колгоспу імені Леніна Лохвицького району Полтавської області в м. Чернівці на ремонтний завод № 2. Але ніяк не можуть забрати трьох коробок передач від автомашин ГАЗ-53, які здали сюди на ремонт рік тому. На заводі ж кожного разу відповідають: «Почекайте ще тиждень...»

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА



— Поки що ми одержали від них лише ось таку коробку передач...



## ЗАЄЦЬ І ЛИСИЦЯ

Знявся вітер-буревій,  
Всюди колобродить.  
Ліс тривожно зашумів,  
Страх на всіх наводить.  
Звірі, птаство — хто де був,  
Там і притаївся:  
Вмить лисиця скік за дуб,  
Заєць в ямці всівся.  
Бачить кущий, що й руда —  
Теж не дуже сміла,  
Звіддалік її пита,  
— Чом так присмиріла?  
— Ох, ти зайцю, ти ж вухань,  
Кпити так негоже:  
Я підперла дуба, глянь,  
Бо звалитись може!



## ГРІМ

Вбіг до хати швидко Гера,  
Оглядається, поблід:  
— Засувай, дідусю, двері,  
Чуєш, грім біжить услід?!

З молдавської переклав  
Володимир ЛУЧУК.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА



## ЩО ВОНО ЗА ПТАХИ!

## (Загадка-жарт)

Жаб ловив чорногуз  
І в болоті загруз.  
Рятувати прийшли  
Чорногуза бусли.  
Ще придибав здалека  
Довгоногий лелека.  
Лиш один тільки бузько  
— Не піду, — каже, —  
грузько.  
Скільки ж видів птахів  
Тут було — зрозумів?

(Відповідь:

(вхвалюючи)  
ж олод и олоднїо нясен инїєд — рїднї назвїєтє, буслї олоднїо  
означєтє, буслї олоднїо нясен инїєд — рїднї назвїєтє, буслї олоднїо

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.



## НІЧКА

— Гей, чорняво-нічко!  
Є в степу криничка,  
В ній, мов скло, водичка.  
Омочи в ній личко.  
Тільки щічки вмиєш,  
Зразу й посвітлієш.

— Ні, — сказала нічка, —  
Не вмочу я личка  
У холодну воду.  
Хай смагляву вроду  
В зірочках-веснянках  
Бачать всі до ранку.

Емілія САТАЛКІНА.

## ПРИВЧАВ

— Що ти з лялькою зробив,  
Слухай-но, Сергію?  
Подивися — ти ж скрутив  
Її і руки, й шию!

— Я ж привчав, — сказав  
Сергій, —  
Ляльку до порядку:  
Допоміг зробити їй  
Вранці фіззарядку!

## ЧОМУ НЕМА ТРАВИЧКИ

Похвалила Мілу Алла:  
— Гарно ти намалювала  
Біля річечки теличку.  
А чому ж нема травички?  
— А тому, — говорить  
Міла, —  
Що її теличка з'їла.

Леонід ФОМЕНКО.

## Я Ж ТОБІ НАРУБАВ...

Просить мама Сергійка:  
— Піді нарубай мені, синку,  
дров!

— Отакої! — здивувався Сергійко. — Так я ж тобі вчора нарубай, навіщо ж ти попалали?

Через якийсь час Сергійкові захотілося їсти.

— Мамо, — просить він, — дай мені борщик!

— Отакої! — дивується мама. — Я ж тобі вчора давала, навіщо ж ти з'їв?

Почервонів Сергійко і вискочив у двір дров нарубати.

Ніна ДЕМ'ЯНЧУК,  
учениця 8 класу.





# Вибірочки Пегаса



И лев побачив біля клітки Гната...  
Штовх левцю: «Он, дивись, — їй каже, —  
Наче наш, а мову іншу смаже.  
Жаль, що вийти звідсіля не можу.  
Дав би раз у цю мерзотну рожу!»

А. Ф. із Запоріжжя.

— Сказано, тварюна: хіба ж вона оцінить смак  
засмаженої мови?!

До бабусь підходить близько  
У штанах товсте дівчисько.  
На хвилину зупинилось,  
Наче комин закурилось...

М. Т. із Закарпаття.

— Далі читати не наважились: страшно!

Душа в неї часникова  
Кров гарача буракова  
А налоби сажа  
и глина  
Отака моя дружина.

С. К. з Житомирщини.

— Надсилаємо цей вірш Вашій дружині на  
рецензію.

І визріло у пошуках:  
Редактор — мій Пегас!  
Це ж він усіх витягує  
(Як знаєм) на Парнас.  
І так зраділа Графочка  
Аж дим пішов із рук...

А. К. з Кривого Рога.

— Одне слово, дуже димна історія!

Я живу як усі люди, тільки іногда очень хочет-  
ся, кого нібудь да просвітить, чи то Петра з і про-  
кратного стана, чи вовку з екскаватора. І я начи-  
наю нести людям правду, а що міне п'ять минут  
работы, а человеку хорошее настроение, у пере-  
рия хороший аппетит, а отсюда і производитель-  
ность труда і менше гризні дома із жінкою потому  
что человек доволен. Як у мене це получайтсь?  
Скажу. От іду я примером по вулиці усьо пріме-  
чаю, а тогда в мой голове начинається буря і  
рука труситься что б что нібудь писать. Іще  
мій дід Петро Данілович, зараз покоїтсь (я маю  
у виду доживає спокійно последние дні у моєї  
тьощі) так значить цей дід говорив: «Вовка куди  
ти лізиш із своєю головою у поети, кінчив п'ять  
класів і думаєш що пан». Напечатайте мое проіз-  
ведение щоб я мог утерти дідові носа,

Сидить Антон на бережку,  
Закинув удочку в ріку.  
Аж тут Семен їде до нього  
Ти неспіваєш тут нічого  
Я із Петром тут прошлим літом,  
Усьо погрохал динамітом,  
Антон его за тот розказ  
Узяв і врезав между глаз

Мораль отсюда витіка  
Не зачіпайте дурака.

Б. В. із Кривого Рога.

— Коли у вас наступного разу почнеться в го-  
лові буря, згадайте свого діда. Він вам зла не ба-  
жає.

# СУПУТНИКИ

ГУМОРЕСКА

Поїзд зупинився на якійсь стан-  
ції, і Ген вийшов з вагона.

— Стоймо сім хвилин! — попе-  
редив провідник

Ген кивнув і пішов до продо-  
вольчого ларка. Купивши пиріж-  
ка, вернувся до поїзда і взявся  
апетитно їсти, одночасно спостері-  
гаючи за посадкою.

Раптом Ген побачив симпатичну  
дівчину, біля якої кудкудакали ді-  
дусь із бабусею.

— Оксано! Приїдеш у Київ —  
телеграму! — наказував дідусь.

— І поцілуєш за нас тата й  
маму! — бабуся.

Дівчина нагнулась за речами.  
Поспіхом проковтнувши рештки  
пиріжка, Ген сказав:

— Дозвольте допомогти!

— Ах, що ви! — скромно запе-  
речила дівчина.

— Звичайно, допоможіть, моло-  
дий чоловіче! — вигукнули ді-  
дусь із бабусею.

Ген підхопив речі й заніс у ва-  
гон. Дівчина висунулась у вікно.

— До побачення, дідусю!  
До побачення, бабусю!

— У тамбурі протяги! — попе-  
редив дідусь.

— Сира вода небезпечна! —  
бабуся.

Вагон хитнувся.

— Пробачте, дівчино, ви з Ки-  
сва? — запитав Ген.

— Хочете сказати, що ми зу-  
стрічались? — визивно глянула на  
нього дівчина.

— Ні. Навіщо? Я ніколи не був  
у Києві. Мене цікавить місто. Яке  
воно? Гарне?

— Наш Київ! — вигукнула дів-  
чина. — Та ліпшого за нього в  
усій країні немає! Та до нас з

усіх країв їдуть! Та він... Та ми...

— Я теж думаю поселитися в

Києві, — задумливо мовив Ген.

— Чого захотіли, — сказала дів-  
чина. — Думаєте, це так просто,

еге? Приїхали, і вас зразу ж про-  
писали, еге?

Вона зітхнула й похитала голо-  
вою.

— Ну, це не проблема, —  
всміхнувся Ген, погладжуючи ко-  
ліно. — Де в Києві ліпше мати

квартиру? В якому районі?

— Звичайно, у центрі! — дів-  
чина насміхувалась дивилася на

супутника. — Але...

— Нічого, — мовив Ген, поглад-  
жуючи коліно. — Машини, гадаю,

у вас продаються також?

— Наша... наших знайомих... во-  
ни в черзі під десяти тисячним но-

мером...

— Це все умовності, — одмах-  
нувся Ген, погладжуючи коліно.

Дівчина здивовано дивилася на  
свого супутника. Що він за один?

Може, майбутній космонавт?

— Але ми не познайомилися, —  
озвався супутник. — Я — Ген. Ген-

надій.

— Мене... Оксана я.

— Здається, ми приїхали. Ок-  
сано? Дозвольте ваші речі.

— Але... вам буде важко... І  
свої, і мої...

— Не турбуйтеся! Мої речі не  
важкі. Як казав мій колишній тре-  
нер: «Все своє ношу з собою!»

Ген перекинув через плече па-  
ру зв'язаних футбольних бут-  
сів і взяв речі дівчини.

Володимир КЕЗЛЯ.

с. Себеріж  
Ріпкинського р-ну  
Чернігівської області.

Мал. В. ГОНЧАРОВА



— Чого репетуєш? Вилітай з ями!  
— Так я тут не один, а з машиною!



## ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

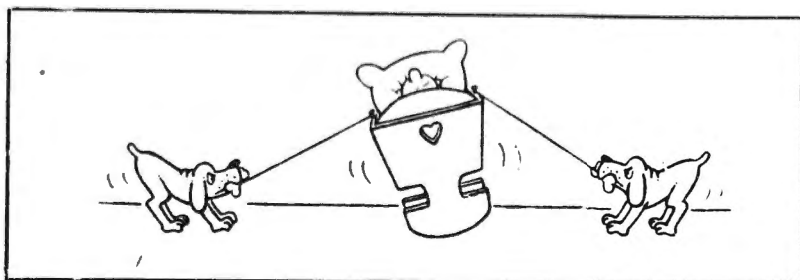
Малюнки з журналів «ЛУДАШ-МАТІ» — Будапешт, «ДИКОБРАЗ» — Прага, «ПАВЛІХА» — Любляна, «СТЪРШЕЛ» — Софія, «ПАРДОН» — Франкфурт-на-Майні.



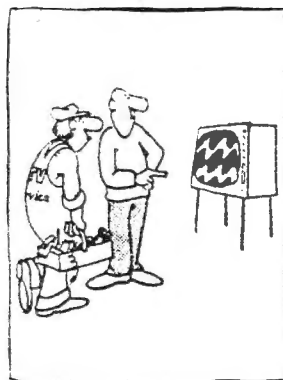
— Навіщо ти даєш собаці каву?  
— Щоб уночі не спав.



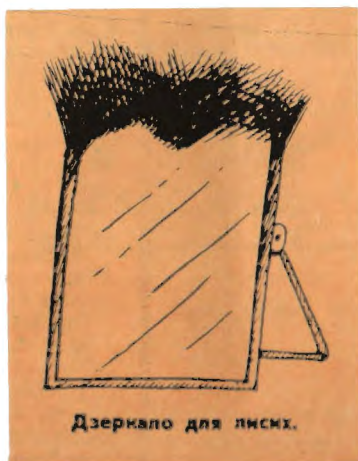
— А ви, лікарю, самі казали, що ліки треба запивати...



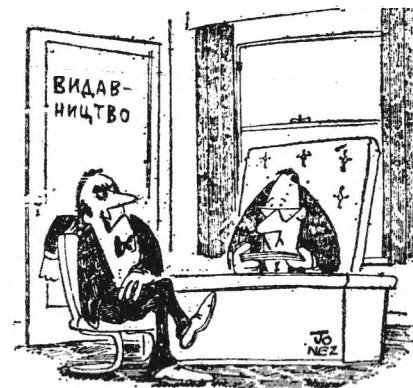
Без слів.



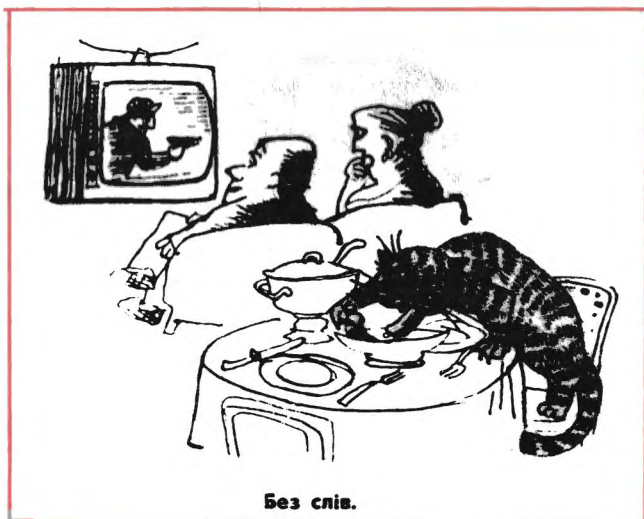
Без слів.



Дзеркало для листів.

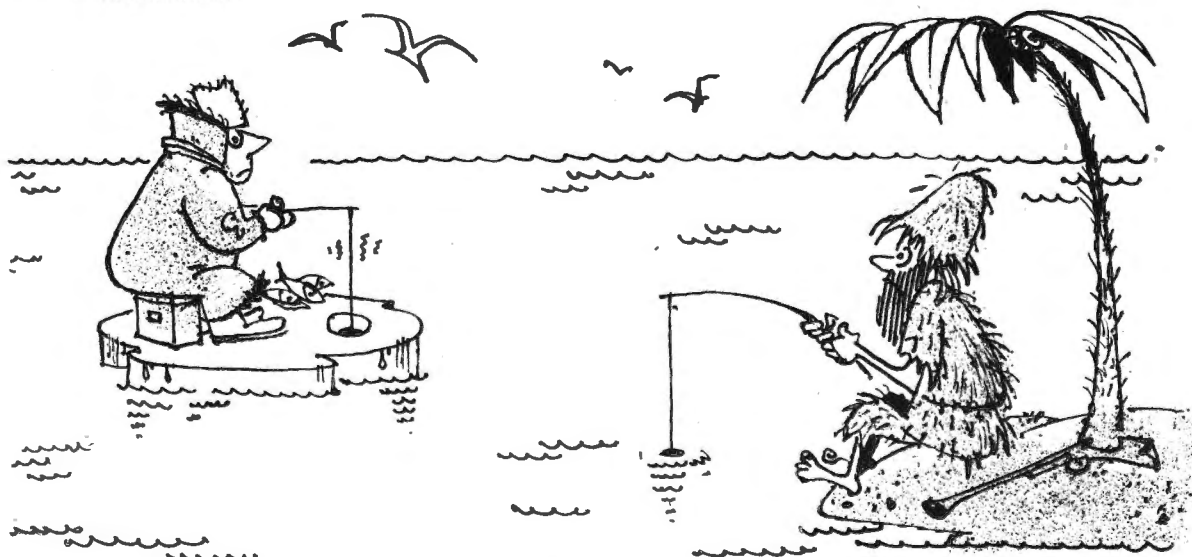


— Цей роман про автора, який убив редактора, котрий не хотів його видавати...



Без слів.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО



Без слів.

### «ПРОСВІТИТЕЛІ»

Репетували Шори на весь двір:  
— Від нас залежить... кінський кругозір!

### ПРИСОРОМИЛО...

#### БАЙКА-ЖАРТ

Мале Тяля, уздрівши Бугая,  
Що смачно ремигав з кільцем у носі,  
Замукало:

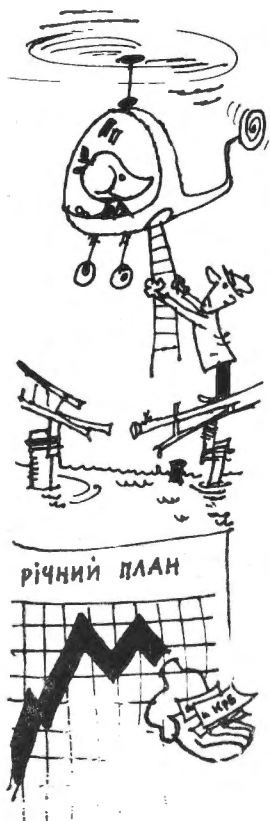
— Доросліший, ніж я,  
А соску, мов малятко, ссе ще й досі!

Євгенія КАРАМІНА,  
Микола РОЗУМНИЙ.

м. Донецьк.







Ми, мешканці села Велесниця-Лісна, запрошуємо тебе в гості. І якщо в Надвірнянському райвиконкомі тобі скажуть, що до нас ніяким транспортом не можна дістатися, — не вір. Воно, звичайно, правда, що один з двох наших містків зруйнувався ще шість років тому. Правда й те, що інший місток, який до минулого року з'єднував нас із «великою землею», — аварійний і автотранспортний рух по ньому заборонено. Але ж існує такий чудовий вид зв'язку, як вертоліт. Чому б тобі, Перче, не скористатися ним? А за одним рипом і не приймати з собою нічого із нашого районного керівництва. Щоб подивилися на наше бездоріжжя.

Н. АНДРІЯЧУК.

Івано-Франківська область.

На початку грудня минулого року Олександрійський райпобуткомбінат раптом відкрив жваву торгівлю шифером. То його, бувало, вдень з ліхтарем не знайдеш, а це наїхало машин, дзвінигогосі тіточки покупців закликають.

Придбала і я 80 листів. Зраділа, що зможу хату перекрити. Ціна мене, правда, трохи здивувала: за кожен лист довелося платити набагато дорожче, ніж за преїскурантом. Я запитала продавця, звідки взялися такі націнки.

— Невигідно — не беріть, — відповіла вона, — а людям голови не морочте.

Я вирішила все-таки поморочити. Виявилося, що подібним способом райпобуткомбінат рятував річний план: продавали шифер і одночасно брали за покрівельні роботи, яких, звичайно, ніхто не збирався виконувати.

— Ми запроваджуємо самообслуговування, — пояснили мені в комбінаті. — Перекривайте дах самі, а ми вам гроші за роботу повернемо.

Що ж, самообслуговування — річ хороша. Якщо запроваджувати його, то до кінця. Оце я факти виклала, а директор райпобуткомбінату М. І. Курна нехай фейлетон на себе напише. А потім видасть відповідний наказ. Отоді ніхто до нього ніяких претензій не матиме.

В. БУГАЙОВА.

м. Олександрія  
Кіровоградської області.

## Страшно перо НЕ В ГУСАКА...

...На сьогоднішній день хоч мало, але знаходиться на тваринах якого ми не можемо своєчасно здати на відгодівельний пункт...

(З доповіді).

Надіслав М. БАБІЙ.

«В мене народилось чотири телята а записали на сторожа я з етим несогласна так що прошу правленіє гроші за телята оддати без розговору».

(Із заяви).

Надіслав В. БОРХАЛЕНКО.

### «ОГОЛОШЕННЯ»

Продаюця пйосін шпіц по сгласію з майой жинной про цену дойдьом на месі жівійом тут рядом на вторим етажі третього подезда спросіть хозяйна шпіца».

Надіслав О. КОНЗ.

### «ЗАЯВЛЕНІ»

Прошу підключити мене до тону. Наперьод великое спасібо».

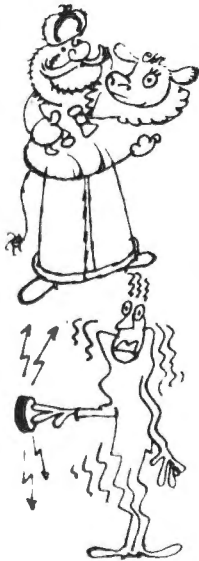
(Із заяви до електрика).

Надіслав В. ГОРБОВИЙ.

«Начальнику ЕНЕРГОЗБУТУ тов. ГНЕДЮКУ М. А. Правління колгоспу ім. 40-річчя Жовтня просити вас пропинити постачання електроенергії в клуб с. Ланиове тому, що з 14 лютого 1975 року в селі відкрито Будинион культури, а також сушка зерна не проводилась».

Голова колгоспу М. П. КОМПАНИЕЦЬ».

Надіслав М. ГНЕДЮК.

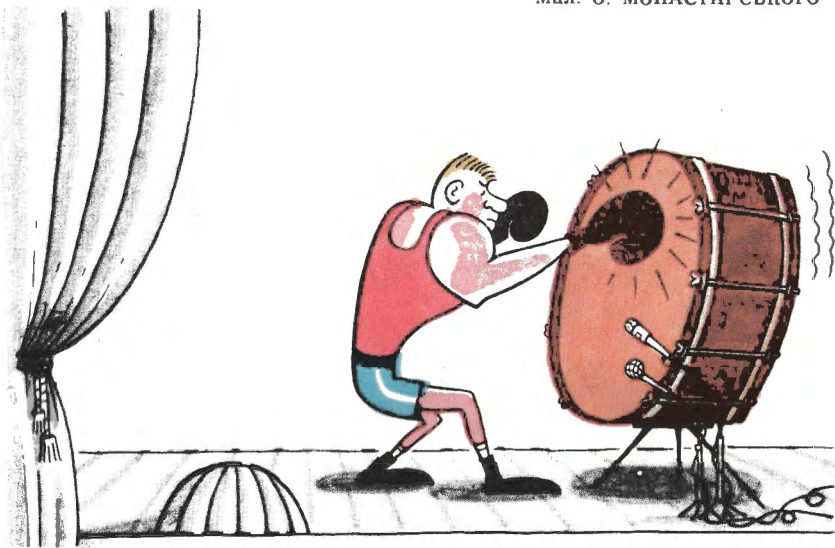


## ПРИЙОМ ТЕЛЕГРАМ



Без слів.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО



Без слів.

## ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ «З олівцем по Старокосятинську» — так називався фейлетон, опублікований у № 19 журналу за 1975 рік, в якому йшлося про подолання в справі благоустрою цього міста та побутового обслуговування населення райцентру.

Заступник голови виконкому Хмельницької облради тов. В. В. Криклинський повідомив, що фейлетон обговорено керівниками відповідних обласних управлінь і відділів разом з виконкомом районної Ради депутатів трудящих.

У Старокосятинівці капітально відремонтовано й приведено в належний стан привокзальну площу, вулицю Жданова та проведено першочергові роботи по ремонту вулиць Пушкіна і Привокзальної. Виконано необхідний обсяг робіт по благоустрою міського парку. Під'їзд до районної лікарні заасфальтовано, він утримується в належному стані. Газетні вітрини, що

знаходяться у сквері, закріплено за міською бібліотекою. Нині там систематично вивішуються свіжі газети. Обласне виробниче управління автомобільного транспорту додатково виділило автобуси, два з них в нічний час ходять на залізничну станцію.

Міськвиконком розробив конкретні заходи по дальшому благоустрою і впорядкуванню міста.

★ Про те, що від райцентру Маньківки до села Буків вже майже десять років будують дорогу і ніяк її не добудують, писалося у замітці «Усі дороги ведуть до Маньківки»... («Перець» № 19 за 1975 рік).

Як повідомив редакцію заступник голови виконкому Черкаської облради тов. І. М. Хахалев, будівництво згаданої дороги закінчено і здано в експлуатацію.

Головний редактор  
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО  
«РАДЯНЬСКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 7 (1977)  
(на українському мові).

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 2. III. 1976 р. Підписано до друку 17. III. 1976 р. БФ 02778. Папір 70×108%. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн.-друк. арк. 2.8. Обл.-вид. арк. 4.54.

© Журнал «Перець», 1976 р.

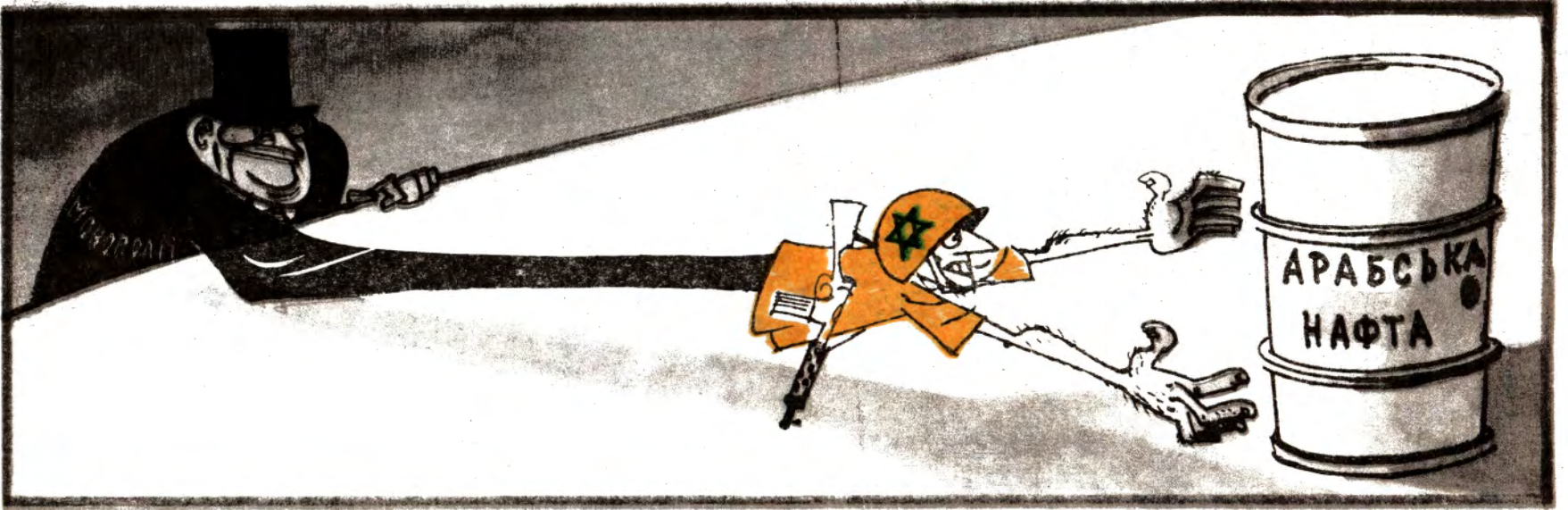
Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатися на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 01175. Тираж 2 838 000 прим.



Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО



Без слів.

Мал. В. ПОПЕНКА

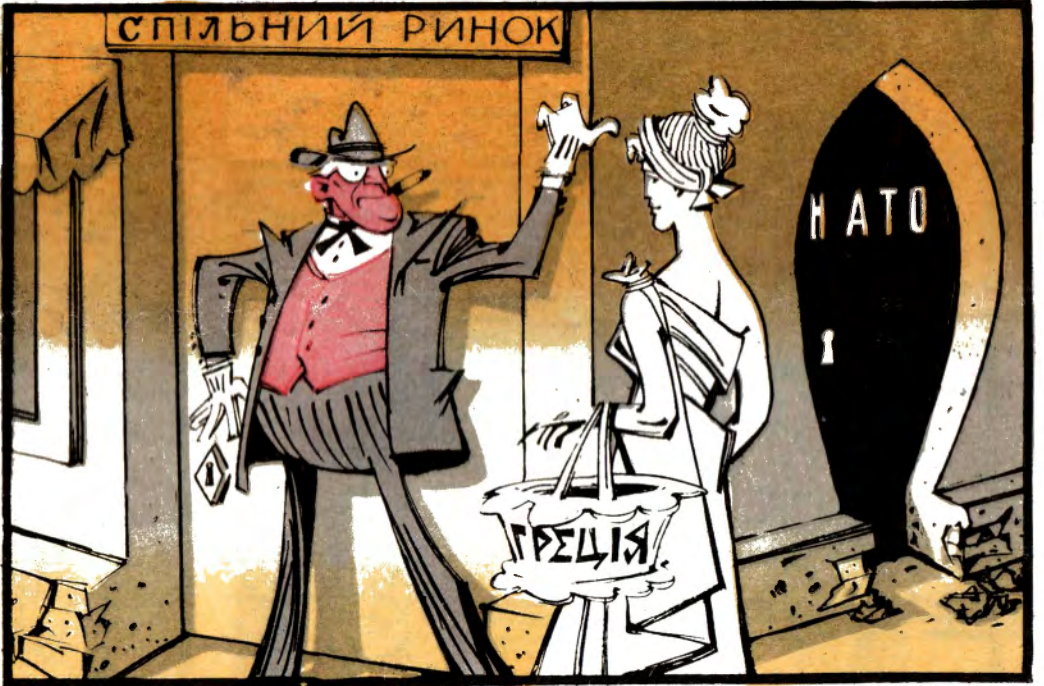


Сліди чілійської гориди.

Впливові діячі «Спільного ринку» погоджуються сприяти вступові Греції у це співтовариство лише за умови, що Афіни повернуться в НАТО.

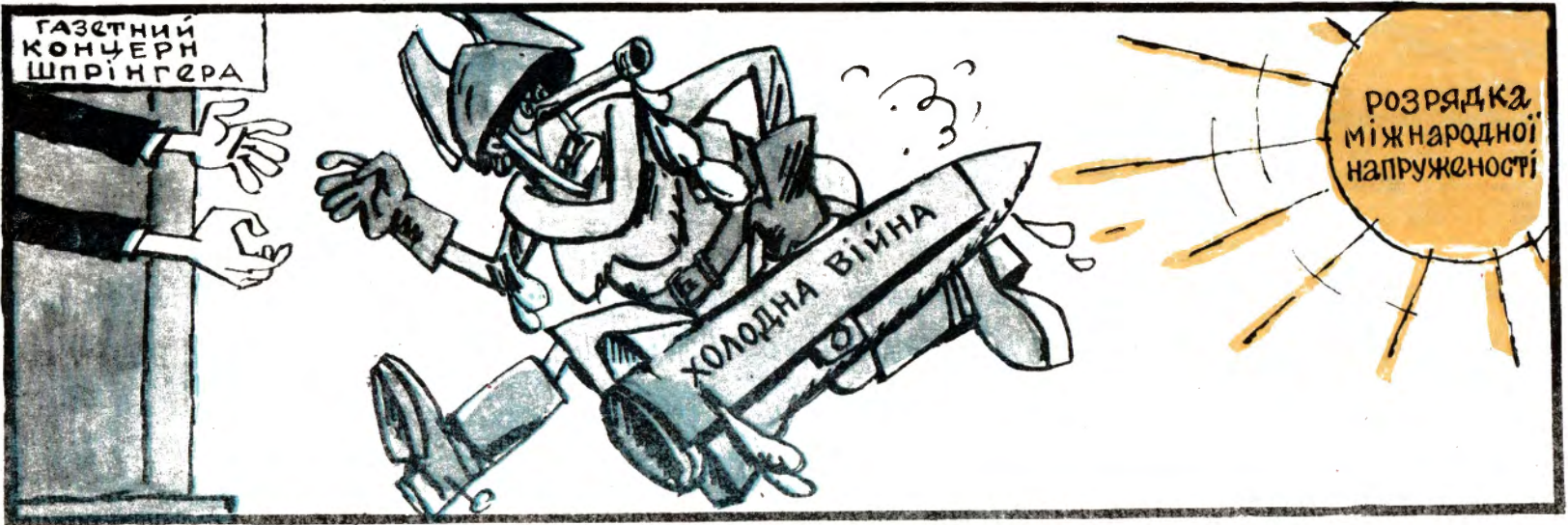
(Із газет).

Мал. А. АРУТЮНЯЦА



— А для вас, мадам, вхід через он ті двері!

Мал. В. ГЛИВЕНКА



Знайшла притулок.